

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 595/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Ivetou Balalovou, Ružová dolina 10, Bratislava, pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 10/2016 z 21. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. augusta 2017 sa [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), domáhali vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ich v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 10/2016 z 21. júna 2017 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v roku 2014 domáhali podľa v tom čase účinného § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „druhostupňový správny orgán“) č. OU-BA-OVBP2-2014/21927-GRJ z 21. marca 2014, ktorým na základe nimi podaného odvolania potvrdil rozhodnutie mestskej časti Bratislava-Staré Mesto č. 920/22005/2013/STA/Vas/G-18 z 30. júla 2013 o povolení stavebníkovi zmeny dokončenej stavby „*Nadstavba a vstavba bytového domu – [REDAKOVANÉ]*“, nehnuteľnosť súpisné č. [REDAKOVANÉ], na pozemku parcelné č. [REDAKOVANÉ], v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Sťažovatelia ako bezpodieloví spoluvlastníci jedného z bytov a k nemu prislúchajúceho podielu na vlastníctve spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva v tomto bytovom dome, ako aj podielu na označenom pozemku vzniesli v žalobe proti stavbe námietky, keďže nedali súhlas s uzatvorením zmluvy o vstavbe a nadstavbe bytového domu, ktorá by stavebníkovi (podnikateľskému subjektu a pribratému účastníkovi) zakladala právo stavby, čo však nezabránilo stavebnému úradu vydať stavebníkovi územné rozhodnutie bez preukázania vlastníckeho alebo iného práva k nehnuteľnosti. Podľa názoru sťažovateľov druhostupňový správny orgán pri odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z výsledkov hlasovania na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome konanej 15. júna 2009, ktorej sa oni nezúčastnili, a preto z dôvodu neprítomnosti všetkých vlastníkov ani nemohla prebehnúť v súlade s (v tom čase účinným) § 14 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Sťažovatelia ďalej namietali, že schôdza sa konala v reštaurácii s voľným predajom alkoholických nápojov, prezenčná listina z tejto schôdze nespĺňala obligatórne náležitosti a u niektorých vlastníkov absentoval súhlas záložných veriteľov na nakladanie s nehnuteľnosťou. Uvedená zmluva je podľa názoru sťažovateľov neplatná a v rozpore s dobrými mravmi, keďže jednou zo zmluvných strán sú len tí vlastníci, ktorí za jej uzavretie na schôdzi kladne hlasovali (t. j. 2/3 väčšina všetkých

vlastníkov), pričom sťažovatelia sú v nej uvedení len ako spoluvlastníci, ktorým sa má zmenšiť ich spoluvlastnícky podiel na vlastníctve spoločných častí, zariadení, príslušenstva domu a pozemku.

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 105/2014 zo 7. októbra 2015 žalobu sťažovateľov ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol, keďže na základe obsahu administratívneho spisu považoval za preukázané, že zmluva o vstavbe a nadstavbe bytového domu bola uzavretá v súlade s (v tom čase účinným) § 14 ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a žalobcovia ju nemuseli podpísať, pretože na jej uzatvorenie stačil dvojtretinový súhlas vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Na túto zmluvu je nutné hľadieť ako na platnú aj na základe výsledku právoplatne skončeného súdneho konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 49/2010. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň uviedol, že ochranu vlastníkom bytov a nebytových priestorov, ktorí nesúhlasili s výsledkom hlasovania na schôdzi, v tom čase poskytoval § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov prostredníctvom podania žaloby súdu, a túto možnosť sťažovatelia v zákonom stanovenej lehote nevyužili. K ich námietke, že na schôdzi hlasovali aj vlastníci bytov, ktorí majú zriadené záložné právo bez priloženého súhlasu záložného veriteľa na nakladanie s nehnuteľnosťou, krajský súd uviedol, že takýto súhlas sa pri hlasovaní na schôdzi vlastníkov bytov nevyžaduje, a poukázal na znenie § 151i Občianskeho zákonníka. Takisto skutočnosť, že schôdza sa konala v reštaurácii s voľným predajom alkoholických nápojov, krajský súd nepovažoval za takú, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu. So zreteľom na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 110/2011 z 3. júla 2013 napokon krajský súd dospel k záveru, že *„naloženie s predmetom podielového spoluvlastníctva v súlade s rozhodnutím väčšiny vlastníkov vypočítanej podľa veľkosti podielov nie je porušením vlastníckeho práva tých spoluvlastníkov, ktorí s takýmto naložením nesúhlasili a nepredstavuje ani vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 ods. 4 ústavy“*.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sťažovatelia podali odvolanie, v ktorom svoje predchádzajúce námietky doplnili o námietku, že sa nemohli zúčastniť ústneho

pojednávania nariadeného stavebným úradom na 29. máj 2012 a že súd prvého stupňa ich nesprávne označil za subjekt, ktorý podal „*podnet na preskúmanie rozhodnutia stavebného úradu... zo dňa 1. 6. 2012, ktorým bolo prerušené stavebné konanie z dôvodu vyriešenia predbežnej otázky*“. V reakcii na vyjadrenie druhostupňového správneho orgánu zároveň uviedli, že im vznikla majetková aj nemajetková ujma, s ktorou sa krajský súd nevysporiadal, preto požiadali aj o náhradu spôsobenej škody.

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246 ods. 1 a § 219 os. 2 OSP potvrdil ako vecne správny.

6. S takýmto rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovatelia nesúhlasia a s poukazom na argumenty, ktoré dosiaľ uplatnili v konaniach pred všeobecnými súdmi, mu v sťažnosti vytýkajú, že sa s ich námietkami nevysporiadal náležitým spôsobom, preto je jeho rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné, porušujúce ich v záhlaví označené základné práva a slobody. Osobitne poukazujú na to, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí „*používa právny predpis, ktorý už rok neplatí – Občiansky súdny poriadok*“, hoci „*sú v platnosti nové právne predpisy a to Civilný sporový poriadok a Správny súdny poriadok, ktoré platia od 01. 07. 2016... Okrem toho, podľa § 220 ods. 4 Civilného sporového poriadku, jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa musia označovať arabskými číslicami*“, čo v napadnutom rozsudku absentuje. Sťažovatelia „*Aj tieto pochybenia považujú... za porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie.*“. Podľa ich názoru v danom prípade treba prihliadať na novelu zákona o vlastníctve bytov, ktorá s účinnosťou od 1. októbra 2014 (!) práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome prostredníctvom § 14 ods. 4 upravila tak, že „*Súhlas všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome sa vyžaduje pri rozhodovaní o prevode spoločných častí domu, spoločných zariadení domu alebo príslušného pozemku alebo ich častí*“, čo vyvracia záver všeobecných súdov, že na ich prevod postačovala dvojtretinová väčšina hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome podľa § 14 ods. 3 zákona o vlastníctve bytov účinného v čase konania schôdze (t. j. 15. júna 2009). Sťažovatelia opätovným poukazom na skutočnosť, že nie sú zmluvnou stranou zmluvy o vstavbe a nadstavbe bytového domu, v sťažnosti tvrdia, že ich osobné údaje boli

stavebným úradom nezákonne spracovávané pre účely územného konania a stavebného konania, čím došlo k porušeniu „*práv sťažovateľov na ochranu osobných údajov a následne k porušeniu ich vlastníckych práv, ktorých ochrana je zaručená Ústavou Slovenskej republiky, č. 20 ods. 1 a 4*“.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. V rámci predbežného prerokovania predloženej sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd so zreteľom na nimi uplatnenú argumentáciu (bod 6) dospel k názoru, že nie je opodstatnená.

11. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú

skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

12. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu (bod 5), ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Zistil pritom, že najvyšší súd na s. 5 odôvodnenia svojho rozhodnutia vyslovene uviedol, že *„v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1. 7. 2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O. s. p.).*

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.“

13. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň konštatoval, že odvolanie sťažovateľov „sa zásadne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorého podstatnými dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne... Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu... na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku iba dodáva“, že

„... vlastnícke právo nie je absolútne a je možné ho obmedziť za zákonom stanovených podmienok. Realizácia vlastníckeho práva žalobcov, v uvedenom zmysle, teda nemôže byť zneužitá na ujmu práv iných, v tomto prípade väčšinových spoluvlastníkov spoločnej veci, v tomto prípade spoločných nebytových priestorov, príslušenstve a pozemku.

Na základe zistení vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu a vydaných rozhodnutí možno konštatovať, že v správnom konaní nedošlo v žiadnom prípade k vyvlastneniu žalobcov ako spoluvlastníkov pozemku ani ako spoluvlastníkov spoločných priestorov, ale k rozhodnutiu o nakladaní so spoločnou vecou v súlade s príslušnou zákonnou úpravou.

Z vyššie citovaných ustanovení príslušných právnych predpisov zároveň vyplýva, že právne závery správneho orgánu, ako aj súdu prvého stupňa týkajúce sa legality jedného z podkladov pre rozhodnutie, a to Zmluvy o vstavbe a nadstavbe vychádzali z v tom čase platnej právnej úpravy. V uvedenom prípade mohlo dôjsť len k obmedzeniu spoluvlastníckeho práva žalobcov, ktoré však bolo realizované v súlade so zákonom...

Žalobcovia v žalobe okrem obmedzenia a zásahu do svojho vlastníckeho práva, nedeklarovali žiadne iné relevantné právo alebo záujem, ktoré by mohli byť žalobou napadnutým rozhodnutím dotknuté...

Vady, ktoré namietali žalobcovia až v odvolaní voči rozsudku krajského súdu, spolu s nárokmi na náhradu spôsobenej škody, ktoré neboli uplatnené v lehote určenej v ust. § 250b ods. 1 O. s. p., neboli spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia žalovaného,

ako aj súdu prvého stupňa, na tieto preto súd nemohol a nemôže prihliadať, a preto nemajú vplyv na zákonnosť rozsudku krajského súdu. “.

14. Podľa názoru ústavného súdu obsahuje napadnutý rozsudok dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by výklad a závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd v tomto smere opätovne pripomína, že sám nie je skutkovým súdom, nevykonáva dokazovanie a neprislúcha mu ani právomoc nahrádzať závery všeobecných súdov, pokiaľ sú tieto riadne odôvodnené, konzistentné a vo všetkých aspektoch zodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z ústavnoprávnych garancií.

15. Ústavný súd poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak ich sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite. Z uvedeného dôvodu ani námietku sťažovateľov o pochybení najvyššieho súdu pri očíslovaní odsekov napadnutého rozsudku nepovažuje za reálne spôsobilú vysloviť porušenie ich *„práva na spravodlivé súdne konanie“*.

16. Pokiaľ sa sťažovatelia domnievali, že ich osobné údaje boli stavebným úradom nezákonne spracovávané pre účely územného konania a stavebného konania, čím došlo k porušeniu *„práv sťažovateľov na ochranu osobných údajov“*, mohli sa ich ochrany domáhať či už podaním podnetu Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, ktorý je orgánom štátnej správy s celoslovenskou pôsobnosťou vykonávajúcim dozor nad ochranou osobných údajov a podieľajúcim sa na ochrane základných práv a slobôd fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov, alebo podaním žaloby o ochranu osobnosti príslušnému všeobecnému súdu. Keďže ústavnému súdu žiaden dôkaz, že by takýmto spôsobom postupovali, nepreukázali, dokonca to ani netvrdili, nemožno prisvedčiť názoru sťažovateľov, že v dôsledku takéhoto konania stavebného úradu malo dôjsť *„k porušeniu ich vlastníckych práv, ktorých ochrana je zaručená Ústavou Slovenskej republiky“*.

republiky, č. 20 ods. 1 a 4“, resp. že by sa ním mal najvyšší súd pri rozhodovaní o ich odvolaní zaoberať.

17. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd nezistil také závažné pochybenia, pre ktoré by tento rozsudok, resp. postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, neobstáli v teste ústavnosti a mohli mať za následok porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) najvyšším súdom. Z hľadiska rešpektovania týchto práv ústavný súd ani nepovažuje za potrebné dôkladnejšie analyzovať spôsob, akým sa s okruhom odvolacích námietok sťažovateľov najvyšší súd vysporiadal. Podklady, ktoré sťažovatelia ústavnému súdu predložili pre účely podpory svojich tvrdení a splnenia svojej dôkaznej povinnosti, nesignalizujú nedostatky v úvahách a záveroch najvyššieho súdu, ktoré by svedčili v prospech možnosti porušenia niektorého z práv zahrnutých do sťažnostného petitu.

18. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

A keďže z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2017